

ประเทศในฝัน

*นิตยา ธัญญาณิชช์

หวังให้ประเทศเล็กที่มีพลเมืองน้อย

= ประทานให้ประเทศเล็ก ๆ ที่มี
พลเมืองน้อย ๆ

มีอาหารพอกที่จะเลี้ยงดูพลเมือง
มากกว่าที่ขาดต้องการถึงสิบเท่าร้อยเท่า
ให้ประชาชนเห็นคุณค่าของชีวิต
และไม่ท่องเที่ยวพเนจรไปไกล
ถึงแม้จะมีพากหนะเรือและรถ
ก็ไม่มีเครื่องประทานจากข้าวปั้น
ถึงแม้จะมีกระะและอาวุธ
ก็ไม่มีโอกาสจะใช้
ให้กลับไปใช้การจดจำเรื่องราว

= มีอาหารอุดมสมบูรณ์
= เหลือเพื่อกว่าที่พลเมืองต้องการ
= ให้ประชาชนเห็นคุณค่าของชีวิต
= โดยไม่ต้องเที่ยวร่อนเร่ไป ณ ที่ใด
= แม้จะมีพากหนะ เรือ และรถพร้อม
= แต่ไม่มีเครื่องประทานจากข้าวสาร
= แม้จะมีกระะและอาวุธ
= แต่ก็ไม่มีโอกาสใช้

ด้วยการผูกเงื่อนแทนการเขียนหนังสือ

= ให้ประชาชนย้อนกลับไปใช้วิธีจดจำ
เรื่องราว
= ด้วยการผูกปมเชือกแทนการเขียน

ให้เขานึกว่าอาหารพื้น ๆ นั้นโกรหะ
เลือดผ้าอันสามัญนั้นสวยงาม
บ้านเรือนธรรมดานั้นลุกสบาย
ประเพณีวิถีชีวิตนั้นนำชีวิตร่ม

= ให้ประชาชนพอกใจกับอาหารธรรมด้า
= พอกใจในเสื้อผ้าอันธรรมด้า
= และลงบัญญainบ้านเรือนอันธรรมด้า
= ให้มีความสุขกับการดำเนินชีวิตอย่าง
ง่าย ๆ

ในระหว่างเพื่อนบ้านต่างๆ เอาใจใส่ซึ่งกันและกัน
จนอาจได้ยินเสียงไก่ขัน สุนัขเข้าจากข้างบ้าน

= เพื่อนบ้านต่างมีความเมตตาต่อกัน
= สามารถได้ยินเสียงไก่ขัน และหมาเห่า
จากข้างบ้านโดยปกติ

และทราบจนวันสุดท้ายของชีวิต

= และแม่เงินวันตาย

จะไม่มีใครได้เคยออกไปนอกประเทศของตนเลย = ทุกคนก็ดำเนินชีวิตง่าย ๆ ตาม
ธรรมชาติเช่นนี้เอง

นี่คือสังคมในฝัน ที่นักปรัชญาเมธีเหล่าจึงพยายามให้มีขึ้น คือให้มีสังคมประเทศาเล็ก ๆ ที่คนในสังคมรู้จักพอกัน เมื่อคนรู้จักพอกัน อาหารการกินก็ไม่ถูกสะสม ทำให้มีเหลือเพื่อกินกว่าที่ประชาชนในสังคมนั้นจะบริโภคได้หมด

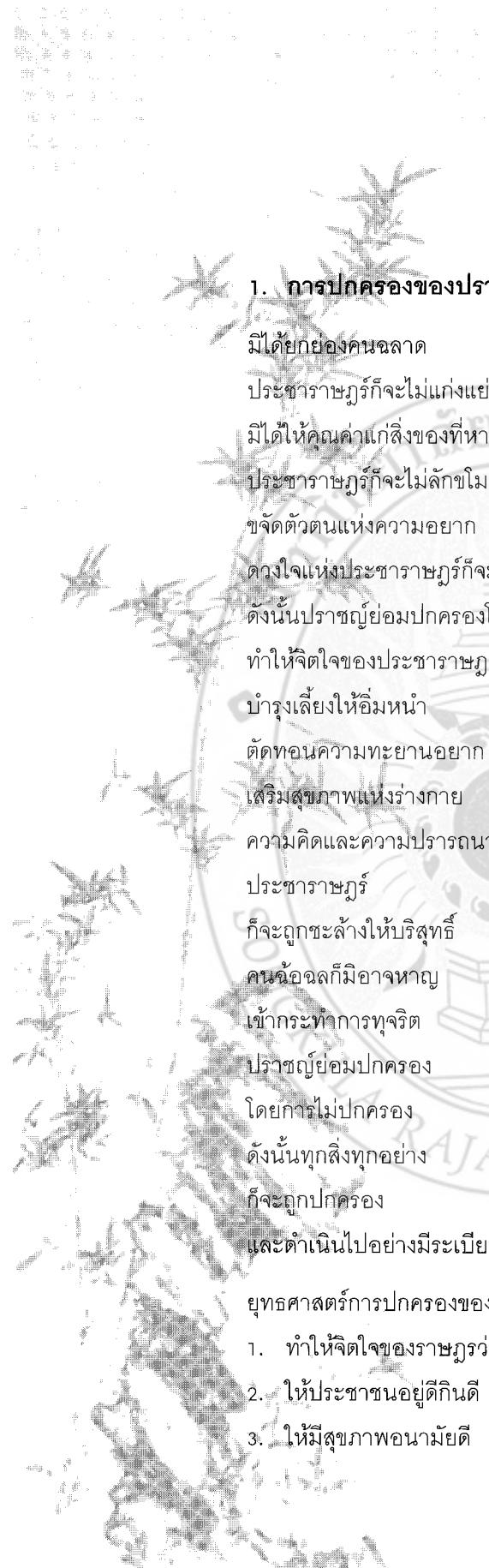
ปรากฏจะเห็นคนในสังคมรู้จักคุณค่าของชีวิต ไม่ต้องเทียบกันเรื่องความรู้อันใด ไม่หลงไปกับความเย้ายวนของสิ่งอันห่างไกลธรรมชาติ ผู้คนมีแต่ความรักสงบไม่มีการประหัตประหาร เช่นฝ่ายชีง ประชาชนดำเนินชีวิตแบบง่าย ๆ ใช้วิธีการผูกปมเชือกเพื่อจัดจำเริงรวมแทนการเขียนหนังสือ (อันเป็นสัญลักษณ์ ที่ขับข้อนห่างไกลธรรมชาติ) ปรากฏจะเห็นประชาชนมีความพอกใจในความเป็นอยู่ง่าย ๆ คือ พอกับอาหารพื้น ๆ สบายใจที่จะسامไส้เลือดผ่านบธรรมชาติ และสูบงบอยู่ในบ้านเรือนที่สร้างขึ้นแบบง่าย ๆ

ทุกคนในสังคมมีความเมตตาต่อกัน ช่วยเหลือกัน ในท่ามกลางของการดำเนินชีวิต ที่เป็นธรรมชาติ มีเสียงไก่ขันและหมาเห่าให้ได้ยินเป็นปกติ และทราบจนถึงวันตายทุกคนก็ดำเนินชีวิตแบบเรียบง่ายตามธรรมชาติ ไม่มีเครื่อง rn และส่วนใหญ่ไม่ใช่เป็นหลักการของธรรมชาติโดยแม้แต่คนเดียว

ลักษณะของประเทศไทยในฝัน จึงเป็นประเทศเล็ก ๆ ที่พลเมืองรู้จักพอกัน ดำเนินชีวิตเรียบง่าย สอดคล้องกับธรรมชาติ และมีเมตตาต่อกัน ไม่มีใครปราบนาสิ่งอันห่างไกลจากธรรมชาติ

ยุทธศาสตร์ในการทำฟันให้เป็นจริง

ท่านเหล่าจึง ประชุมผู้ชุดอนุ敦 ได้ชี้ทาง ไว้ใน วิถีแห่งเต้า หรือ คัมภีร์เต้าเต็กเกิง ตั้งแต่บทที่ 1 ถึงบทที่ 79 แต่ในที่นี้จะสรุปมาเพียงสั้นๆ ดังนี้

1. การปักครองของราชญ์

ไม่ได้ยกย่องคนคลาด

ประชาราชภูมิจะไม่แก่งแย่งชิงดี

ไม่ได้ให้คุณค่าแก่สิ่งของที่หายาก

ประชาราชภูมิจะไม่ลักขโมย

ปลดตัวตนแห่งความอยาก

ดาวใจแห่งประชาราชภูมิจะบริสุทธิ์

ดังนั้นราชญ์ยอมปักครองโดย

ทำให้จิตใจของประชาราชภูมิว่าง สะอาด

บ่วงเลี้ยงให้อิ่มหนำ

ตัดถอนความทะยานอยาก

เสริมสร้างภาพแห่งร่างกาย

ความคิดและความปรารถนาของ

ประชาราชภูมิ

ก็จะถูกชะล้างให้บริสุทธิ์

คนอ่อนล้าก็มิอาจหาย

เข้ากระทำการทุจริต

ราชญ์ยอมปักครอง

โดยการไม่ปักครอง

ดังนั้นทุกสิ่งทุกอย่าง

ก็จะถูกปักครอง

และดำเนินไปอย่างมีระเบียบ

ยุทธศาสตร์การปักครองของราชญ์ จึงมีหลักปฏิบัติอยู่ 3 ประการ คือ

1. ทำให้จิตใจของราชภูมิว่าง คือ สงบ จากความโลภ
2. ให้ประชาชนอยู่ดีกินดี
3. ให้มีสุขภาพอนามัยดี

- = หากไม่ยกย่องคุณลักษณะหนึ่งของบุคคล บุคคลก็จะไม่แก่งแย่งชิงตีกันเพื่อมีคุณสมบัตินั้น
- = หากไม่กำหนดคุณค่าแก่สิ่งของที่หายาก คนก็ไม่ต้องลักขโมย
- = หากสามารถ ทำลาย ความอยาก ลงได้ จิตใจของราชภูมิจะบริสุทธิ์
- = ดังนั้นราชญ์ (ผู้รู้) จึงปักครองราชภูมิโดย
- = ทำให้จิตใจของราชภูมิว่างและสะอาด (จิตว่าง)
- = ปักครองให้ประชาชนกินดี
- = พยายามขัดความโลภ
- = ส่งเสริมให้ประชาชน อยู่ดี มีร่างกายแข็งแรง
- = แล้วความคิดและความต้องการของราชภูมิ
- = ก็จะถูกชำระให้บริสุทธิ์
- = เมื่อเป็นเช่นนั้นคนคิดชั่ว ก็ไม่กล้า เข้ากระทำการชั่ว
- = ผู้รู้ยอมปักครองเมื่อคนหนึ่งไม่ได้ปักครอง คือ ไม่ต้องบังคับครอบงำ
- = แล้วทุกอย่างก็จะดำเนินไปอย่างมีระเบียบ ด้วยการปักครองนั้น

2. การปกครอง

ปกครองอาณาจักรด้วยธรรม

ทำศึกด้วยเพทุบาย

มีชัยต่อโลกโดยการไม่กระทำ

เหตุใดข้าพเจ้าจึงทราบดังนี้

จากลิ่งเหล่านี้คือ

ข้อห้ามยิ่งมาก

ประราษฎร์ยิ่งยากจน

อาชุชยิ่งแหลมคม

ประเทคโนโลยิ่งวุ่นวายลับสน

วิทยาการยิ่งมีมาก

ลิ่งประดิษฐ์ยิ่งแเปลกประหลาด

กฎหมายยิ่งมีมาก

ใจผู้ร้ายยิ่งชุกชุม

ดังนั้นประญูจึงกล่าวไว้ว่า

“ข้าพเจ้าไม่ได้กระทำ ราชภารก์ปรับปุง
ตนเอง”

ข้าพเจ้าตั้งตนในความสงบ ราชภารก์

ประพฤติดนถูกต้อง

ข้าพเจ้าไม่เข้าสู่เกี่ยว ราชภารก์ร่าเรย

ข้าพเจ้าไร้ความทะยานอยาก

ราชภารก์มีความสามัญและซื่อสัตย์

ยุทธศาสตร์ ข้อนี้ เน้นที่ คุณลักษณะของผู้ปกครองประเทศ คือ

ผู้ปกครองประเทศ ต้องปกครองประเทศโดยตั้งมั่นอยู่ในธรรม ปฏิบัติดนเป็นแบบอย่างที่ดี
ของประชาชน

- = ปกครองประเทศโดยตั้งมั่นอยู่ในธรรม
- = ทำสิ่งใดๆให้ดีที่สุด
- = ชนคนทั้งปวงโดยการไม่กระทำการใดๆก็ตามที่เป็นภัยดัน
- = ยอมทราบได้จากลิ่งเหล่านี้ คือ
- = ยังออกกฎหมาย ยิ่งใช้กฎหมาย
- = ผู้คนจะยิ่งยากจนลง
- = อาชุชยิ่งมีคนภาพ
- = ประเทคโนโลยิ่งวุ่นวายไว้ความสงบ
- = ความเจริญทางวิทยาการของโลกมีมากเพียงใด
- = ลิ่งที่มนุษย์จัดทำขึ้นก็ยิ่งแเปลกประหลาดมากขึ้น
เพียงนั้น
- = ยิ่งเป็นคันตัวกฎหมายข้อบังคับ
- = ใจผู้ร้ายยิ่งชุกชุม
- = ดังนั้นผู้รู้จักกล่าวว่า
- = ข้าพเจ้าจะวางชาภารยีดมั่นกีดมั่น
- = ประชาชนก็ปรับปรุงตนให้ดีขึ้น
- = ข้าพเจ้าตั้งตนอยู่ในความสงบ
ประชาชนก็ประพฤติดนถูกต้อง
- = ข้าพเจ้าไม่เข้าไปก้าวภาย ประชาชนก็มั่งคั่งขึ้น
- = ข้าพเจ้าไม่โลภ คือพยายามลดละ
- = ประชาชนก็ดำเนินชีวิตอย่างเรียบง่าย และ
มีความสัตย์ซื่อ

ในการปกครอง ผู้นำต้องตั้งมั่นอยู่ในธรรม ในการทำศึกสงครามต้องใช้กลอุบายน เพื่อลดการสูญเสียของทุกฝ่ายให้มากที่สุด แต่ในการชนะใจคนทั้งปวง กระทำได้ด้วยการไม่ยึดมั่นถือมั่น ดังเหตุผลที่ปรากฏคือ เมื่อผู้ปักครองยึดออกกฎหมาย ยิ่งใช้อับบังคับ ผู้คนก็ยิ่งยากจนลง (นั่นคือการบีบคั้นประชาชน) ยิ่งประเทศชาตินี้อาชุธที่มีอาชญากรรมมากเพียงใด คนในประเทศก็ต้องเผชิญกับความวุ่นวายไร้สันติ ยิ่งความเจริญทางด้านวิทยาการมีมากเพียงใด มนุษย์ก็ยิ่งประดิษฐ์สิ่งที่เปลกประหลาดมากขึ้นเพียงนั้น ยิ่งบีบคั้นด้วยกฎหมายข้อบังคับ ใจผู้ร้ายก็ยิ่งซุกซุม

ดันนั้นผู้รู้จักกล่าวว่า เมื่อผู้ปักครองตั้งอยู่ในธรรม ปราศจากความยึดมั่นถือมั่น ราษฎร์ก็ปรับปรุงตนให้ดีขึ้น เมื่อผู้ปักครองตั้งอยู่ในความสงบ ราษฎร์ก็ประพฤติ遁ถูกต้องตามควรลงเตียงกัน เมื่อผู้ปักครองไม่เข้าไปก้าวเข้าครอบครอง ราษฎร์ก็มั่งคั่งขึ้น เมื่อผู้ปักครองไม่มี ความโลภ ประชาชนก็ดำเนินชีวิตอย่างเรียบง่ายและมีความสัตย์ซื่อ เมื่อผู้ปักครองตั้งมั่นอยู่ในธรรม ปฏิบัติดนเป็นแบบอย่างที่ดีของประชาชน ประชาชนก็ยอมประพฤติปฏิบัติตาม ความจำเป็นในการใช้กฎหมายข้อบังคับก็ลดความสำคัญลงไป

3. ทางใหญ่

หากข้าพเจ้ารู้จักการไม่ฟุ่มเฟือยเท่าไหร่	= ผู้รู้จักพอ และมีความอ่อนน้อมถ่อมตน
นับว่าเป็นการเดินอยู่บนหนทางใหญ่	= จึงเท่ากับว่าผู้รู้เดินอยู่บนหนทางใหญ่
ข้าพเจ้าจะหลีกเลี่ยงไม่เดินบนทางเด็กทางน้อย	= ผู้รู้จะหลีกเลี่ยงไม่เดินบนหนทางเด็ก ๆ
ทางใหญ่นั้นง่ายและเดินสะดวก	= เพราะทางใหญ่นั้นเดินง่ายและสะดวก
แต่ผู้คนกลับชอบเดินในตรอกซอกซอย	= แต่คนทั่วไปชอบเดินบนหนทางเด็ก ๆ

เหล่าผู้ปักครองนั้นได้รับการเลี้ยงดูอย่างดี = เหล่าผู้ปักครองมีความอยู่ดีกินดี
(ฟุ่มเฟือย)

ในขณะที่เร่นารกร้าง
ยุ่ง杂忙ว่างเปล่า

เข้าสูมเสื้อผ้ามีลวดลายปัก
สะพายคาดตาม

= ผู้ปักครองแต่งตัวสวยงามประณีต

= มีเครื่องเข่น่าทำลาย คือดาบสะพายอยู่

ดีมกินอย่างฟุ่มเฟือย

= เข้าดีมกินกันอย่างฟุ่มเฟือย

มีความมั่งคั่งและทรัพย์สมบัติมากจนเกินกาล

= มีความมั่งคั่งร่ำรวยจนเหลือล้น

เราอาจเรียกเหล่าผู้ปักทองนี้ได้ว่า มหาเจ้า

= ผู้ปักทองเช่นนี้อาจเรียกได้ว่า มหาเจ้า

สิ่งเหล่านี้ล้วนนำໄกลไปสู่ความจุกจิก

= การดำเนินชีวิตแบบนี้เป็นการขักจูงคน

ไปสู่การคดโกง

นี่มิใช่การลงทะเบียนเข้าเป็นหนทางใหญ่รอให้หรือ

= การประพฤติเช่นนี้เป็นการลงทะเบียนทาง

ใหญ่ ดีอ เตา (แบล็คทาง, ธรรมชาติ)

โดยสิ้นเชิง

ยุทธศาสตร์ ทางใหญ่ คือ

1. ความรู้จักพอ

2. ความอ่อนน้อมถ่อมตน

ผู้รู้จักพอ และมีความอ่อนน้อมถ่อมตน นับว่าเป็นผู้เดินอยู่บนหนทางใหญ่ ผู้หลีกเลี่ยงการ

เดินบนหนทางเล็ก ๆ เพราะการเดินบนหนทางใหญ่ เดินง่ายและสะดวก แต่กระนั้นคนทั่วไปก็มักชอบ
เดินบนหนทางเล็ก ๆ

บรรดาผู้ปักทองที่อยู่ดีกินดี (ฟุ่มเฟือย หรือเหม) ในขณะที่รายกรอต่อจากยกแคน บรรดา
ผู้ปักทองที่แต่งกายงดงามประณีต มีทั้งเครื่องเข็มชาทำลายดีมกินกันอย่างฟุ่มเฟือย มีความมั่งคั่ง
ร่ำรวยจนเหลือล้น เป็นผู้ปักทองที่ไม่ต่างอะไรกับมหาเจ้า การดำเนินชีวิตเช่นนี้เองเป็นการขักจูงคน
ไปสู่การคดโกง

นับว่าเข้าเป็นผู้เดินบนหนทางอันเล็กแคบ ง่ายต่อการเผชิญกับอันตรายต่าง ๆ และเป็นผู้ลงทะเบียนทางใหญ่ คือการดำเนินชีวิตตามธรรมชาติแล้วโดยสิ้นเชิง

4. แก้วสามประการ

คนทั่วโลกพากันกล่าวว่า

= ผู้คนที่จะเลยต่อสัจธรรมพากันกล่าวว่า

คำสอนเกี่ยวกับเด้านั้นคล้ายกับสิ่งใด ๆ

= คำสอนของเตาเป็นคำสอนโน่น ๆ

มากนัก

ด้วยเต้ายิ่งใหญ่แท้เชียว

= แต่เพราะสัจธรรมของเต้ายิ่งใหญ่ จึงปรากฏแก่

จังคล้ายกับสิ่งใด ๆ

บุคคลที่ซื่อบริสุทธิ์และจริงใจ จึงดูเหมือน
เป็นคนโน่น ๆ

ถ้าไม่คล้ายกับสิ่งใด ๆ

= ถ้าเตาไม่เป็นเรื่องของความจริงแท้แห่งธรรมชาติ

เตา ก็คงหมดความยิ่งใหญ่ไปนานแล้ว

ที่ดูเหมือนเป็นเรื่องโน่น ๆ เตา ก็คงไม่มี
สาระสำคัญอันใด

ข้าพเจ้ามีทรัพย์อยู่สามประการ
ซึ่งข้าพเจ้ายieldถือและสงวนรักษาไว้
ประการแรก คือ ความรัก
ประการที่สอง คือ กระทำแต่พอควร
ประการที่สาม คือ การไม่เป็นเอกในโลก
ด้วยความรัก จึงรักความกล้า
ด้วยการทำแต่พอควร จึงมีความ
กว้างขวาง
ด้วยการไม่เป็นเอกในโลก
จึงอาจเป็นเอกในบรรดาผู้ปกครอง
หากใครละทิ้งความรัก ถือเขาแต่
ความกล้า
ละทิ้งความพอควร ถือเขาแต่อำนาจ
ละทิ้งการอยู่หลัง ถือเขาแต่การอยู่หน้า
ชีวิตของเขากจะต้องดับสูญลง
ด้วยอาศัยความรัก
จึงมีชัยในการรุ่งเรือง
และปลดล็อกในการป้องกัน
อาชญาของสวรรค์คือความรัก
ผู้ใช้อาชญาแห่งสวรรค์จะไม่มีวันพินาศ³
ยุทธศาสตร์นี้ เน้น คุณสมบัติ 3 ประการของผู้รู้ คือ

- ความเมตตา
- ความรู้จักพอ
- และความอ่อนน้อมถ่อมตน

ผู้มีความเมตตาต่อผู้อื่นย่อมปราศจากความกลัว ผู้รู้จักพอย่อมใจคงกว้างขวาง รู้จักการให้
การเดียบลดะ ผู้มีความอ่อนน้อมถ่อมตนจึงได้รับการยกย่องให้เป็นผู้นำในหมู่ผู้นำทั้งปวง ตรงกันข้าม
หากผู้ได้ขาดเมตตา ถือเขาแต่ความกล้า ไม่รู้จักพอ ลุเลาแก่อำนาจ ไม่รู้จักอ่อนน้อมถ่อมตน
จะเสียหายน้ำเสียหาแต่ความเป็นใหญ่เหนือผู้อื่น ย่อมประสบกับความวิบติ

ความเมตตาเป็นคุณสมบัติอันประเสริฐ เพราะความเมตตาด้วยอ่อนน้อมแพ้ในสังคม ความ
เมตตาเป็นเครื่องคุ้มครองป้องกันภัย ความเมตตาด้วยเป็นดังอาชญาของสวรรค์ ผู้มีเมตตาธรรมจะไม่มี
วันพินาศ

= ผู้รักษาทรัพย์สามประการเอาไว้ คือ
= หนึ่ง ความเมตตา
= สอง ความรู้จักพอ
= สาม การไม่ทำตัวโดดเด่นเหนือผู้อื่น
= ด้วยความเมตตาต่อผู้อื่น จึงปราศจากความกลัว
= ด้วยความรู้จักพอ จึงทำให้เป็นคนใจดี
กว้างขวาง
= ด้วยการอ่อนน้อมถ่อมตน
= จึงได้รับยกย่องให้เป็นผู้นำในหมู่ผู้นำทั้งปวง
= หากผู้ได้ขาดเมตตา มุ่งถือตนเป็นคนกล้า

= ไม่รู้จักพอ ถือเขาแต่อำนาจ
= ไม่รู้จักอ่อนน้อมถ่อมตน ถือตนอยู่เหนือผู้อื่น
= นี่คือความดาย (พินาศ) โดยแท้
= ด้วยความเมตตา
= จึงทำให้มีชัยชนะแม้ในสังคม
= ความเมตตา เป็นเครื่องคุ้มครองป้องกันภัย
= อาชญาของสวรรค์ คือ ความเมตตา
= ผู้ใช้ความเมตตา จะไม่มีวันพินาศ

5. นำเข้าไปใช้

ผู้ที่มั่นคงไม่หวั่นไหวง่าย

= ผู้เข้าใจธรรมชาติ จักเป็นผู้มั่นคง ไม่หวั่นไหวง่าย

ผู้ที่จับไว้แน่นไม่หลุดง่าย

= ผู้ดำเนินชีวิตสอดคล้องกับธรรมชาติจะไม่ออกรอกลุ่นออกทาง

จากชั่วอายุคนหนึ่งสืบทอดไปยังลูกหลาน

= ความเข้าใจนี้ จักสืบทอดไปยังบุคคลรุ่นต่อ ๆ ไป

พิธีเช่นในวัฒนธรรมบุรุษจะไม่สืบสุกลง

= ยอมรับและรักคุณของธรรมชาติไม่สิ้นสุด

นำไปใช้กับบุคคล คุณความดีก็มีจริงแท้

= นำธรรมชาติ (ความว่าง) ปลูกฝังในตานก็เก็บตน

นำไปใช้กับครอบครัว คุณความดีก็มากลั่น

= ปลูกฝังในครอบครัว ก็ได้กับคนในครอบครัว

นำไปใช้กับหมู่บ้าน คุณความดีก็เพิ่มทวี

= ปลูกฝังในหมู่บ้าน ก็ได้กับคนทั้งหมู่บ้าน

นำไปใช้กับประเทศ คุณความดีก็รุ่งเรือง

= ปลูกฝังในประเทศ ก็ได้กับคนทั้งประเทศ

นำไปใช้กับโลก คุณความดีก็แพร่ขยาย

= ปลูกฝังในโลก ก็ได้กับคนทั้งโลก

ครอบคลุม

ดังนั้นตนพึงพิจารณาถึงตัวตน

= ดังนั้นตนจึงพึงปลูกฝังความเข้าใจนี้แก่ตัว

คนในครอบครัวพึงพิจารณาถึงครอบครัว

= คนในครอบครัวพึงปลูกฝังแก่ครอบครัว

คนในหมู่บ้านพึงพิจารณาถึงหมู่บ้าน

= คนในหมู่บ้านพึงปลูกฝังแก่หมู่บ้าน

คนในประเทศพึงพิจารณาถึงประเทศ

= คนในประเทศพึงปลูกฝังแก่ประเทศ

คนในโลกพึงพิจารณาถึงโลก

= คนในโลกพึงปลูกฝังแก่โลก

เหตุใดข้าพเจ้าจึงทราบว่าโลกเป็นเช่นนี้

= ที่ ผู้รู้ ทราบว่าโลกเป็นเช่นนี้

ก็ด้วยเดียว

= ก็เพราะเข้าใจตัว (ธรรมชาติ) มันเอง

ผู้ที่มั่นคงไม่หวั่นไหวง่าย คือ ผู้ที่เข้าใจกฎของธรรมชาติ (กิจขัน ทรงอยู่ ดับไป) จะไม่หวั่นไหวต่อการเปลี่ยนแปลงใด ๆ และผู้ที่จับไว้แน่นไม่หลุดง่ายหมายถึงผู้ที่เข้าใจแลมแจ้งในกฎของธรรมชาติ ย่อมดำเนินชีวิตสอดคล้องกับธรรมชาติ และความเข้าใจในกฎของธรรมชาตินี้ จักสืบทอดไปถึงบุคคล รุ่นต่อ ๆ ไป การยอมรับและสำนึกรักในคุณของธรรมชาติ จะยืนยันต่อไปไม่สิ้นสุด คุณประโยชน์ของธรรมชาติ (ความว่าง) นั้นมีอยู่เป็นรันดร ถ้าบุคคลนำเข้าธรรมชาติ (ความว่าง) มาใช้ก็จะได้แก่ตัว ถ้านำไปปลูกฝังในคุณของธรรมชาติ ถ้านำไปปลูกฝังในหมู่บ้านก็จะได้แก่คนในหมู่บ้าน ถ้านำไปปลูกฝังในประเทศก็จะได้แก่คนในประเทศ ถ้านำไปปลูกฝังในโลกก็จะได้แก่คนในโลก

ความเข้าใจในกฎของธรรมชาติ จักทำให้คนไม่หวั่นไหวต่อการเปลี่ยนแปลงใด ๆ และการดำเนินชีวิตอย่างสอดคล้องกับธรรมชาติ จะทำให้คนไม่หลงไปนอกลุ่นออกทาง เมื่อนำเข้าความจริงนี้ ไปใช้ ย่อมเป็นประโยชน์ต่อทุกคน ทุกหนทุกแห่งและทุกเวลา ผู้รู้เข้าใจความจริงนี้ดี ก็โดยที่ธรรมชาติ (เต้า) นั้นเอง เป็นผู้แสดงให้เห็น

จากยุทธศาสตร์โดยสังเขป 5 ประการใหญ่ ที่จะไปสู่การเกิดประเทศไทยในฝัน คือ

1. การทำให้ดีใจของราชภูมิ ว่าง คือ สงบจากความโกรก
2. ทำให้ประชาชน อยู่ดีกินดี
3. สร้างเสริมให้ประชาชน มี สุขภาพอนามัย ดี
4. ผู้ประกอบประเทศต้องตั้งมั่นอยู่ในธรรม ปฏิบัติตนเป็นแบบอย่างที่ดีของประชาชน คือ
 - ไม่มีเด็กมั่นเฝือนั่น
 - ตั้งอยู่ในความสงบ
 - ไม่โกรก
5. ความอ่อนน้อมถ่อมตน
6. ความเมตตา
7. ความรู้สึกพอก
8. เข้าใจกฎธรรมชาติ คือ สรรพสิ่งล้วน เกิดขึ้น ดำรงอยู่ชั่วขณะ แล้วดับไป

พระราชบัญญัติกำกับศึกษาแห่งชาติ พ.ศ.2542 มาตรา 6 กำหนดความมุ่งหมายในการจัดการศึกษาไว้ว่า

การจัดการศึกษาต้องเป็นไปเพื่อพัฒนาคนไทย ให้เป็นมนุษย์ที่สมบูรณ์ทั้งร่างกาย จิตใจ ศติปัญญา ความรู้และคุณธรรม มีจริยธรรมและวัฒนธรรมในการดำรงชีวิต สามารถอยู่ร่วมกับผู้อื่น ได้อย่างมีความสุข

การพัฒนาคนให้บรรลุความมุ่งหมายตามพระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พุทธศักราช 2542 จึงเป็นการพัฒนาคน ให้เป็น คนในอุดมคติ ซึ่งมีได้หมายความว่าทำให้เกิดขึ้นจริงไม่ได้ เพราะ คนในอุดมคติ หมายถึง คนที่มีความตื่นเต้น

ประเทศไทยในฝัน จึงเป็นประเทศไทยหรือสังคมของคนในอุดมคติ คือสังคมของคนที่มีความดีงาม การสร้างประเทศไทยในฝันหรือสังคมของคนที่มีความดีงาม จึงสามารถทำได้โดยวิธีหนึ่ง คือ อาชัย ยุทธศาสตร์ ดังที่กล่าวมาแล้วข้างต้น แต่คราวล่าจะเป็นผู้สร้างสรรค์คุณลักษณะดังกล่าว ให้oggานม ขึ้นในตัวตนของคนได้ มิใช่เพียงสถานศึกษา อันประกอบด้วย ครู คณาจารย์ และบุคลากร ทางการศึกษาเท่านั้น เพราะ (สุมน ออมรวิวัฒน์, 2544 : 19)

สังคมการเรียนรู้ คือ บูรณาการของกระบวนการเรียนรู้

ผู้เรียน ชีวิตของผู้เรียนมีความสำคัญ

การเรียนรู้เกิดขึ้นได้ทุกที่ ทุกเวลา กับทุกคน

ครอบครัว พ่อแม่ ปู่ย่าตายาย

โรงเรียน ครูผู้เป็นกัลยาณมิตร

ชุมชน สังคมล้อม ธรรมชาติ สื่อเทคโนโลยี

ปฏิสัมพันธ์ สัมผัส ปลูกเร้า มีส่วนร่วมคิดร่วมทำ
เรียนรู้นับแต่เป็นทารก เด็กเล็ก เด็ก วัยรุ่นหนุ่มสาว
ผู้ใหญ่ ผู้สูงอายุ ตลอดชีวิต
การเรียนรู้จึงบูรณาการกับวิถีชีวิตตลอดเวลา

ผลสัมฤทธิ์ของการศึกษาที่บูรณาการ จึงได้แก่คุณสมบัติที่บูรณาการของผู้เรียน คือ ความรู้ ความคิด ความสามารถ และความดี ผสมกลมกลืนอย่างได้สัดส่วนสมดุลกัน เป็นเกณฑ์มาตรฐานของการดำเนินชีวิต

เป็นคนเก่ง คนดี มีอิสรภาพ

หนังสืออ้างอิง

พจนานุกรม พิมพ์ครั้งที่ 10 กรุงเทพฯ : เคล็คไทย, 2530

สมนุน ออมริวัฒน์ หลักบูรณาการทางการศึกษาตามนัยแห่งพุทธธรรม. นนทบุรี :
โรงพิมพ์มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมการ, 2544